

Entrevista a El Tricicle

El trio sobre rodes

Carles Sans, Paco Mir i Joan Gràcia. Han fet seu el lema dels tres mosqueters: "Tots per a un, un per a tots". Amb el retorn oficial d'en Paco als escenaris, El Tricicle torna a anar sobre rodes.

D'esquerra a dreta Paco Mir, Joan Gràcia i Carles Sans: El Tricicle.

FOTOS: JORDI MORERA

A caben d'estrenar un nou espectacle: *Terrífic*. A més, són guionistes de la sèrie de dibuixos animats *La Troupe del Cobi*, i preparen la seva intervenció a la cerimònia inaugural dels Jocs. També protagonitzen una campanya publicitària de la Generalitat catalana per promoure l'exercici físic entre la població. I per si no n'hi hagués prou, fan d'empresaris: d'ells mateixos, del teatre Victòria i de les botigues de roba Slàstic. A aquest Tricicle no se li desinfla cap roda.

—*¿A qui voleu espantar amb Terrífic?*

CARLES: Més que espantar volem fer riure. Sempre hem tocat temes quotidians i aquesta vegada ens n'hem desmarcat una mica. Ens venia de gust fer un espectacle de por en teatre, perquè s'ha fet molt poc, però desmitificant el

gènere del terror. De tota manera, el públic sí que s'endú algun espant.

—*Heu incorporat efectes especials...*

CARLES: Sí, perquè el gènere ho demana. Juguem amb llampecs, trons, explosions, efectes musicals... però no recorem als tòpics. No fem de Frankenstein, ni de Dràcula ni d'Home-llop. Fem uns monstres que som nosaltres.

—*I, a vosaltres, ¿què us fa por?*

JOAN: El dia de l'estrena, no agradar al públic. Sabem que *Terrífic* funciona de conya perquè ho hem comprovat a Canàries, però una estrena sempre fa por.

—*Manicomio, Èxit, Slàstic, i ara, Terrífic. ¿Intenteu superar-vos en cada espectacle?*

CARLES: Sí, i en cada espectacle incorporem alguna cosa nova. Som allò que se'n diu cul inquiet, i no ens agrada quedar-nos estancats en el que ja havíem fet.

—*Com que en teatre hi ha poca tradició, us deuen haver inspirat més en el cinema de terror...*

JOAN: Evidentment, tenim un bagatge molt cinematogràfic, però sobretot hem tret el màxim de nosaltres mateixos. Molts gags i situacions són originals nostres. Sí que utilitzem un personatge de la pel·lícula *La matanza de Texas*, però a *Terrífic* fa un paper diferent.

—*¿Quins són els vostres personatges de terror preferits?*

JOAN: El meu es el doctor Phibes.

PACO: Doncs el meu, el fantasma de l'òpera.

CARLES: El meu, l'Hombre-pep. Era un paio amb escames verdes i uns ulls així... Ningú se'n recorda de l'Hombre-pep, es veu que només em va fer por a mi. El cine de terror actual va per uns altres camins; històries de sang i fetge, fenòmens paranormals... El terror tendre

de Frankenstein ja no existeix, s'ha perdut el romanticisme.

—*¿Us considereu uns monstres de l'humor?*

PACO: Això ho ha de dir el públic.

JOAN: Sembla que ho diuen, l'altre dia va sortir en un diari.

—*¿Quant de temps us passejareu pel món amb aquest nou espectacle?*

CARLES: Si funciona, un mínim de tres anys. Però *Terrífic* no pot viatjar tant per una qüestió tècnica. El muntatge de l'obra és complicat, porta dos dies de feina.

—*Heu dit que el vostre somni és fer*

CARLES: ¡No tantes, no tantes!... Les crisis apareixen sempre en èpoques de creació. Com que només creem un espectacle cada tres anys, discutim molt de tant en tant.

—*¿Qui és el líder d'El Tricicle?*

PACO: No tenim un líder destacat. Quan un dels tres passa per un cicle més potent, aquest tira de les altres rodes.

JOAN: Aquí tots estirem i tots arronsem. Els nostres caràcters no permetrien que hi hagués un líder.

—*¿Com porteu la faceta d'empresaris?*

—*¿No us agraden més les motos que els tricicles?*

JOAN: Sí, ens agraden molt les motos i les coses de motor: batedores, aspiradores...

CARLES: Jo tinc una nevera a casa que m'encanta. Si véns, segur que em trobes acariciant la nevera.

JOAN: Cada dia ens porta un glaçó que ha generat la seva nevera.

—*¿Que li heu fet fer al Cobi de dibuixos animats?*

CARLES: No ens hem inventat el Cobi com ens ha donat la gana. hem partit d'u-

"Un tricicle sense roda sempre aniria coix".

una pel·lícula amb molt pressupost. *¿Encara no heu trobat ningú disposat a invertir en El Tricicle?*

PACO: Sí, hi ha una proposta però s'ha d'acabar de concretar. És un projecte a mig termini que ens fa molta il·lusió.

—*¿El Tricicle és indivisible? ¿Què passaria si us convertíssiu en bicicleta?*

PACO: Un Tricicle sense roda sempre aniria coix. Això no pot passar.

—*O al contrari, ¿us heu plantejat mai ser un tàndem de més persones?*

JOAN: Amb *Èxit* vam estar a punt d'incorporar un personatge femení. Però finalment vam decidir fer nosaltres els papers femenins, sense caure en l'amanerament ni en el transvestisme. I ens en vam sortir.

—*¿Quantes "crisis matrimoniales" heu passat en aquests onze anys?*

JOAN: Dues mil, però aquestes crisis ens estimulen.

CARLES: Malament, perquè no ens hi podem dedicar gaire...

JOAN: En èpoques d'assaig ho compaginem fatal. Però deixem els negocis en bones mans.

—*¿Què fareu contra la remodelació del teatre Tivoli?*

CARLES: Si veiem que la cosa deriva cap a l'enderrocament, nosaltres i tota la professió ho haurem d'impedir a tota costa.

JOAN: És el teatre més maco que tenim a Barcelona.

—*¿Com funcionen les botigues Slàstic?*

CARLES: Entres, t'ho proves, si et va bé pagues i te'n vas.

JOAN: No tenim un volum de vendes ni d'inversió tan alt perquè l'empresa s'enfonsi si un any no es ven prou. Més aviat som els típics botiguers que anem trampejant les temporades.

nes idees bastant cenyides que ens ha dictat el COOB. El Cobi havia de ser d'una determinada manera, el COI vol transmetre el seu missatge a través d'aquests episodis... Hem intentat fer una sèrie que distraiguí la canalla i la gent gran.

PACO: A l'estil dels *Picapedra*, que són per a nens però als grans no els fa vergonya mirar-los.

—*¿Teniu nous projectes televisius?*

PACO: Molts, ara estem en tractes per fer el *Telenotícies* nit.

CARLES: En Paco dirà el temps, jo els esports i en Joan les notícies.

PACO: També ens agradaria fer un programa religiós.

CARLES: Jo escolanet, en Paco oficiant i en Joan repartidor d'hòsties.

—*¿En què es concreta la vostra participació a la cerimònia inaugural dels Jocs?*

PACO: Intervindrem en la inauguració,

"El nostre humor no és gens local".

i gravarem un vídeo on explicarem la utilitat de la bossa plena d'objectes que rebrà el públic. La resta és secret.

—¿Teniu esperit olímpic?

PACO: ¿Qui no en té a la Barcelona del 92?

CARLES: Ens sentim, des de la nostra modesta posició, responsables i orgullosos que els Jocs es facin a Barcelona.

—¿Quin seria el vostre candidat ideal a alcalde?

CARLES: Això ho podria arreglar jo mateix. Suprimiria les grues i hi posaria cavalls, són més naturals.

PACO: Jo el votaria, en Carles.

JOAN: Doncs jo també em presentaria com a alcalde. Faria que bars i discoteques estiguessin sempre oberts, com abans.

—¿Sou molt noctàmbuls?

JOAN: Jo sí, però ho era més de jove. De nit la gent està més tranquil·la, surt a divertir-se...

CARLES: I a violar, i a robar...

JOAN: A la nit tot és molt més seductor.

CARLES: Jo sóc més creatiu de nit que de dia, a les quatre de la matinada tinc unes idees impressionants.

—¿Un gest val més que mil paraules?

CARLES: Mil no, set-centes...

PACO: No ho crec, però de vegades és cert perquè hi ha coses que no es poden explicar amb paraules.

—Paco, ¿ja estàs del tot recuperat?

PACO: Sí, ja no tinc acné, ¿no em notes la pell més fina?

—En aquest any d'absència obligada t'has estrenat com a director teatral.

¿Repetiràs l'experiència?

PACO: No se sap mai...

JOAN: La Glenda Jackson li ha fet una oferta, però no ho vol dir.

—Sans, Gràcia... ¿Tu quin cognom de barri escolliries?

PACO: Potser Vila Olímpica.

JOAN: No t'agradaria la Trinitat, "Paco la Trinitat"?

—L'humor del Tricycle ha fet la volta al món. ¿A tot arreu es riu igual?

CARLES: Sí, el nostre humor no és gens local, els gags no s'han d'explicar ni aquí ni al Japó. Els públics poden ser més oberts o més tancats, però sempre riuen.

—¿On actueu més a gust?

CARLES: Aquí, sens dubte. A França

també tenim molt d'èxit i la gent ens coneix. I guardem un record molt especial de Buenos Aires, on tornarem aquest setembre.

—¿I per anar de vacances, quin lloc preferiu?

PACO: La Vila Olímpica.

CARLES: Amb la meua nevereta, jo ja estic arregladet.

JOAN: Jo m'estaria Gràcia, espiant-vos amb uns binocles.

CARLES: Com que viatgem tant, hem desmitificat el plaer de viatjar. Durant les vacances preferim descansar.

—¿Heu pensat què fareu quan us jubileu com a trio?

PACO: En Carles serà alcalde de Barcelona, i a nosaltres ens donarà una regidoria. La meua, que no em faci anar gaire a l'Ajuntament.

JOAN: Jo voldré Informació y turismo o Sección femenina.

—¿Què voleu ser quan sigueu grans?

PACO: Jo vull ser vell.

CARLES: Sí, rodejat d'infermeres.

JOAN: Jo de gran vull ser un gra. Tota la vida he volgut ser un gra.

Eva Piquer